

Niettegenstaande het beleg van Gaza door Israël en de toenemende verjaging van de bewoners uit de Negevwoestijn en uit Oost-Jerusalem, hebben de Palestijnen toch enige redenen om blij te zijn. In Washington heeft een voedselcoöperatieve een resolutie gestemd die oproept om Israëlische producten te boycotten (1). Daarmee wordt duidelijk dat de boycotbeweging - in juli reeds 5 jaar - uiteindelijk de Atlantische Oceaan heeft overgestoken. Steun aan deze oproep kwam van belangrijke personaliteiten, zoals van Nobelprijswinnaar Desmond Tutu en van Mairead Maguire, en van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties voor de Palestijnse gebieden, Richard Falk.

De beweging voor de boycot, desinvesteringen en sancties (BDS) tegen Israël werd in 2005 gelanceerd, één jaar nadat het Internationaal Strafhof in Den Haag had verklaard dat de muur en de door Israël gebouwde kolonies op bezet Palestijns grondgebied illegaal waren. Meer dan 170 politieke partijen, vakbonden, massabewegingen en Palestijnse NGO's gaven hun fiat aan deze beweging, die geleid wordt door een coalitie van organisaties uit het middenveld.

Deze kampanje, die geworteld is in één eeuw van Palestijns burgerverzet, en geïnspireerd is door de anti-apartheidstrijd, overstijgt vorige, vooringenomen boycotten omdat het een globale benadering is voor de realisatie van Palestijnse zelfbeschikking: de Palestijnen in het historische Palestina en in ballingschap verenigen tegenover een toenemende versnippering.

BDS hanteert geen recept van een politiek programma en benadrukt daarentegen dat de fundamentele rechten, die erkend worden door de VN moeten verwezenlijkt worden. Die rechten komen overeen met de drie belangrijkste segmenten van het Palestijnse volk: stopzetting van de bezetting en van de Israëlische kolonisatie van alle bezette gronden sinds 1967; stopzetting van de rassendiscriminatie tegen Palestijnse burgers; en de erkenning van het recht van de Palestijnse vluchtelingen om naar hun plaats van herkomst terug te keren, zoals vastgelegd in Resolutie 194 van de VN.

BDS, dat opgericht en geleid wordt door Palestijnen, strijdt tegen elke vorm van racisme met inbegrip van antisemitisme en is verankerd in de universele beginselen voor vrijheid, rechtvaardigheid en gelijkheid van rechten die de anti-apartheidstrijd hebben geïnspireerd en de beweging voor burgerrechten in de Verenigde Staten.

Het door Israël gelegitimeerde systeem van discriminatie voorstellen als apartheid - zoals Tutu, Jimmy Carter en zelfs een Israëlische oud-procureur-generaal (2) hebben gedaan - plaatst Israël

niet op dezelfde hoogte als Zuid-Afrika. De twee onderdrukkende regimes zijn niet identiek. Het toekennen door Israël van rechten en privileges op basis van etnische en religieuze criteria komt overeen met de definitie van de Verenigde Naties van apartheid.

De BDS-kampanje heeft een groei zonder voorgaande gekend na de oorlog tegen Gaza en de aanval tegen de vloot. Bewuste mensen van over heel de wereld hebben het gevoel dat ze een drempel hebben overschreden. Ze willen reële druk uitoefenen, en die druk niet beperken tot sussende verklaringen. Mensen willen zich nu reëel engageren om zo een einde te maken aan de Israëlische straffeloosheid en de Westerse geheime verstandhouding die Israël in staat stelt zich boven alle wetten te plaatsen.

“Uw beleg belegeren”- de kreet van de Palestijnse dichter Mahmoud Darwish - krijgt in deze context een nieuwe betekenis. Want een koloniale macht proberen te overtuigen om rekening te houden met morele argumenten voor rechtvaardigheid is op zijn zachtst gezegd gek. De mensen moeten nu begrijpen dat het nodig is om Israël te “belegeren” door een boycot om de prijs voor de bezetting te verhogen.

Het Palestijnse "Zuid-Afrikaanse moment" is aangebroken

De militanten van BDS zijn er in geslaagd om financiële instellingen in Scandinavië, in Duitsland en elders te overtuigen om geen investeringen meer te doen in die bedrijven die medeplichtig zijn aan de Israëlische schendingen van het internationaal recht. Vele internationale vakbonden hebben de boycot onderschreven. Na de aanval op de vloot hebben vakbonden van dokwerkers in Zweden, India, Turkije en de USA een oproep overgenomen van Palestijnse vakbondsmensen om het lossen van Israëlische schepen te blokkeren.

De steun aan BDS door culturele personaliteiten zoals John Berger, Naomi Klein, Iain Banks en Alice Walker en de golf van annuleringen van evenementen in Israël door artiesten zoals Meg Ryan, Elvis Costello, Gil Scott-Heron en The Pixies hebben het internationaal karakter van de beweging verzekerd en de solidariteitsbeweging vooral in het Westen dichter bij elkaar gebracht. Het eerdere scepticisme over de slaagkansen is niet meer aan de orde.

De Boycot van binnenuit (“Boycott from Within”), een belangrijke protestbeweging vandaag de dag in Israël, werd in 2009 opgericht om de oproep van het Palestijnse BDS te ondersteunen. Een wetsontwerp dat zware boetes zou opleggen aan Israëli's die zich zouden engageren tot of zouden inzetten voor een boycot tegen Israël werd onlangs in eerste lezing aangenomen in de Knesset. Dit onderstreept de vrees van Israël inzake de wereldwijde draagwijdte en de impact van BDS als geweldloze kampanje. In vele opzichten is het duidelijk dat het Palestijnse “Zuid-Afrikaanse moment” is aangebroken.

(1) “Food co-op in Rachel Corrie’s hometown boycotts Israeli goods”, door Natasha Mozgovaya, Ha’aretz, 20 juli 2010

(2) “The war’s seventh day”, door Ben-Yair, Ha’aretz, 3 maart 2002